

Apelācija, ko 2007. gada 28. septembrī iesniegusi Eiropas Kopienas Komisija par Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā T-189/02 *Ente per le Ville vesuviane*/Eiropas Kopienas Komisija

(Lieta C-445/07 P)

(2007/C 297/40)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Kopienas Komisija (pārstāvji — L. Flynn, kam palīdz A. Dal Ferro, avvocato)

Otrs lietas dalībnieks: *Ente per le Ville vesuviane*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā T-189/02 daļā, ar kuru atzīst par pieņemamu *Ente per le Ville vesuviane* prasību par atcelšanu;
- atzīt par nepieņemamu *Ente per le Ville vesuviane* prasību atcelt Komisijas 2002. gada 13. marta Lēmumu D (2002) 810111;
- piespriest *Ente per le Ville vesuviane* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā un pirmās instances tiesas tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka tās apelācijas sūdzība par Pirmās instances tiesas spriedumu ir pieņemama, jo, neskatoties uz to, ka tās prasība pēc būtības pirmajā instancē tika apmierināta, nav pieņemta iebilde par nepieņemamību, ko tā izvirzījusi pret *Ente per le Ville vesuviane*.

Kā norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, pārsūdzētais spriedums nav spēkā, jo ar to pārkāpj Kopienas tiesības tiktāl, ciktāl ar to atzīst par pieņemamu *Ente per le Ville vesuviane* iesniegto prasību, jo tā esot tieši skarta EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka atbilstoši spēkā esošajai Kopienas judikatūrai, gadījumā, kā tas ir šajā lietā, ja pastāv akts, kas adresēts dalībvalstij, kurai ir diskrecionārā vara, kā rezultātā tā var izvēlēties, vai attiecināt šo judikatūru uz prasītāju vai nē, prasītājs nevar tikt uzskatīts par tieši skartu ar attiecīgo lēmumu neatkarīgi no tā, vai tas ir Kopienas fondu "saņēmējs" vai nē.

Prasība, kas celta 2007. gada 1. oktobrī — Eiropas Kopienas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-447/07)

(2007/C 297/41)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienas Komisija (pārstāvji — G. Rozet un L. Pignataro-Nolin, pārstāvji)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka Itālijas Republika, paredzot savā tiesiskajā regulējumā prasību par Itālijas pilsonības esamību, lai veiktu kapteiņa un kapteiņa palīga pienākumus visos kuģos, kas peld ar Itālijas karogu, nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar EKL 39. pantu;
- piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija norāda, ka Itālijas tiesiskais regulējums, kurā paredzēta prasība par Itālijas pilsonības esamību, lai veiktu kuģu kapteiņa vai kapteiņa palīga pienākumus visos kuģos, kas peld ar Itālijas karogu, nav saderīgs ar EKL 39. pantu, kurā ir paredzēts darba ņēmēju brīvas pārvietošanās princips, kā to ir interpretējusi Tiesa.

Divās lietās attiecīgi par tirdzniecības kuģu, kas peld ar Spānijas karogu, kapteiņa un kapteiņa palīga amatiem (lieta C-405/01) un par kapteiņa amatiem kuģos, kuri ir paredzēti "mazai kuģniecībai" (*Kleine Seeschiffahrt*) — attiecīgajā gadījumā zvejas kuģi, kas peld ar Vācijas karogu un kas nedaudz zvejo atklātā jūrā (lieta C-47/02), Tiesa savos 2003. gada 30. septembra spriedumos precizēja attiecīgo EKL 39. panta interpretāciju.

Komisija norāda, ka šajā tiesvedībā Itālijas iestādes nav izvirzījušas argumentus, kas atšķirtos no tiem, kuri savā laikā bija izvirzīti lietā C-405/01 — lietā, kurā iestājās Itālijas Republika, un kurus Francijas iestādes atbalstīja lietā C-47/02. Šos argumentus Tiesa atspēkoja savos 2003. gada 30. septembra spriedumos.

Komisija vienīgi atzīmē, ka Itālijas iestādes, atbildot uz 2007. gada 22. maija argumentēto atzinumu, nav apstrīdējušas pārkāpumu. Šīs iestādes minēja savu nodomu atteikties no prasības par Itālijas pilsonības esamību, lai ieņemtu kapteiņa un kapteiņa palīga amatu, apsolut paziņot Komisijai par iespējamo rezultātu konsultācijām starp attiecīgajām ministrijām.

Komisija nav saņēmusi nekādu informāciju par to, kad plānots izdarīt grozījumus Itālijas tiesiskajā regulējumā. Līdz ar to tā uzskata, ka Itālijas tiesiskais regulējums, paredzot prasību par Itālijas pilsonības esamību, lai veiktu kuģu kapteiņa un kapteiņa palīga pienākumus visos kuģos, kas peld ar Itālijas karogu, nav saderīgs ar EKL 39. pantu, kurā ir paredzēts darba ņēmēju brīvas pārvietošanās princips, kā to ir interpretējusi Tiesa.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Izteikts ar Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itālija) 2007. gada 3. oktobra rīkojumu — Roche SpA/Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Lieta C-450/07)

(2007/C 297/42)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Roche SpA

Atbildētājas: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Prejudiciālie jautājumi

1) Atbilstoši tiesību normām, kas paredzētas [Direktīvas 89/105] 2. un 3. pantā, kas regulē attiecības starp dalībvalstu iestādēm un farmācijas uzņēmumiem — tādā nozīmē, ka valsts iestādēm tiek piešķirtas tiesības noteikt cenu vai tās palielinājumu noteiktām zālēm, balstoties uz informāciju, ko tai sniedz uzņēmumi, bet tikai tādā apmērā, kādu atzīst attiecīgā iestāde un tādējādi, pamatojoties uz vienošanos starp valsts iestādēm, kuru pienākums ir pārraudzīt izdevumus par zālēm, un uzņēmumiem — [šīs direktīvas] 4. panta 1. punkts par "zāļu vai noteiktu kategoriju zāļu cenas iesaldēšanu" cenu iesaldēšanu raksturo kā vispārēju pasākumu, kuru ir jāpār-

bauda, vismaz vienreiz gadā, lai noskaidrotu pamatojoties uz dalībvalstī pastāvošies makroekonomiskie apstākļiem. Šī tiesību norma attiecīgajām valsts iestādēm paredz 90 dienu termiņu, kuru laikā tām ir jāpaskaidro, vai un kāda cenu paaugstināšana vai pazemināšana tiek apstiprināta. Līdz ar to šī tiesa vēlas noskaidrot: vai šis noteikums daļā, kas attiecas uz "iespējamo cenas pazemināšanu", ir interpretējams tādējādi, ka papildus vispārējiem visu vai atsevišķu kategoriju zāļu cenu iesaldēšanas līdzekļiem, var piemērot vēl vienu vispārēju līdzekli, kurš ļauj visu vai atsevišķu kategoriju zāļu cenu samazinājumu, vai arī "iespējamā cenas pazemināšana" jāinterpretē tādējādi, ka tā attiecas tikai uz tām zālēm, kuru cenas jau ir iesaldētas?

2) Vai [Direktīvas 89/105] 4. panta 1. punkts tajā daļā, kurā ir paredzēta prasība par to, ka dalībvalstu attiecīgajām iestādēm cenu iesaldēšanas gadījumā vismaz vienreiz gadā ir jāveic pārbaudi, lai noskaidrotu, vai makroekonomiskie apstākļi attaisno tādu pašu cenu iesaldējumu turpmāk, [Direktīvas 89/105/EK] 4. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir tāda, ka cenas samazinājums ir pieļaujams, ir iespējams apstrīdēt šādu pasākumu vairāk nekā vienreiz vienā un tajā pašā gadā, kā arī darīt to atkārtoti gadījumā, ja tas notiek citos gados (sākot no 2002. gada līdz pat 2010. gadam)?

3) Vai atbilstoši [Direktīvas 89/105/EK] 4. panta noteikumiem — interpretējot tos atbilstoši prasībām, kas noteiktas attiecībā uz galveno zāļu cenu uzraudzības pasākuma mērķi, atbilstoši kuram galvenais mērķis ir "veicināt veselības aizsardzību, nodrošinot patentētu zāļu adekvātu piedāvājumu par samērīgām cenām" un novērst to, lai "pasākumu nevienlīdzība var traucēt vai apgrūtināt zāļu tirdzniecību Kopienā" — ar Kopienas tiesībām ir saderīgi tādi pasākumi, kas atsauca uz izdevumu ekonomisko vērtību, kuri balstās vairāk uz paredzēto nevis uz aprēķināto vērtību (jautājums attiecas uz abiem gadījumiem)?

4) Vai vajadzības, kas saistās ar zāļu izdevumu griestu ievērošanu, kurus katra dalībvalsts ir tiesīga noteikt pēc saviem ieskatiem, noteikti jābūt saistītām tikai ar zāļu izdevumiem, vai arī dalībvalstis pašas pēc saviem ieskatiem var ņemt vērā arī citus veselības izmaksu datus?

5) Vai principi, kuri netieši izriet no Direktīvas [89/105/EK], attiecībā uz pārskatāmību un ieinteresēto uzņēmumu līdzdarbošanos tādu lēmumu pieņemšanā, ar kuriem tiek iesaldētas zāļu cenas vai tās tiek vispārēji samazinātas, jāinterpretē tādējādi, ka vienmēr un jebkuros apstākļos ir jānorāda izņēmums no noteiktās cenas (Direktīvas [89/105] 4. panta 2. punkts) un konkrētu pieteikuma iesniedzējas sabiedrības līdzdalības apmēru un no tā izrietošo vajadzību administratīvajām iestādēm minēt atteikuma iemeslus?